

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

Forever young

Na drie jaar coronaperikelen mochten we weer los op het Amsterdam Dance Event, ADE. De groep was wat uitgedund, maar met de nieuwe aanwas – mijn vrouw weliswaar – hadden we toch een goede line-up; Hans, Bob, Ing en ik. Ook waren we weer wat jaartjes ouder. We – allemaal begin vijftig – vroegen ons af op welke leeftijd ga je, mag je, niet meer naar het ADE? Maar we kwamen al snel tot de conclusie dat het een non-issue is. Ondanks de scheve gezichten van anderen, als je het gewoon leuk vindt waarom niet. Ruim 2000 jaar geleden zei keizer – en eerste uur stoïcijner – Marcus Aurelius al, dat je je niet teveel van de mening van andere mensen aan moet trekken. Daar ben ik sowieso minder gevoelig voor.

Waar heb je als vijftiger nog de gelegenheid om eens lekker uit je dak te gaan op de muziek van nu? Discotheken zijn er bijna niet meer en tweede-leg-feestjes zijn gènant. Ook ben ik de Weather Girls met 'It's raining men' op het zoveelste 70/80-party meer dan zat. Gelukkig wordt ADE in Amsterdam georganiseerd waar het publiek gemêleerd is en de gemiddelde feestganger toch wat ouder is dan in de rest van Nederland.

Het had overigens niet veel gescheeld of we hadden Amsterdam niet eens bereikt. Een scherp aangesneden bocht van de intercity naar Amsterdam kostte bijna ons ADE. Bob werd door mij aangetikt – zegt ie – en eindigde hard tegen de treindeur. Ik verdenk hem van een schwalbe, wat later door de VAR werd bevestigd.

Na de nodige slachtofferhulp in onze stamkroeg 'de Balie', stond er een rij van jewelste bij de ingang van 'de Melkweg'. De rij bij Westminster Abbey voor Queen Elizabeth was er niks bij. Gelukkig hadden we voor het juiste feestje gekozen ... die zonder rij. Of is dat een rare redenering? Binnen no time waren we binnen. Het zolderkamertje van de Melkweg was voor ons gereserveerd. In de grotere Maxzaal – die van de eindeloze rij – stond het commerciële en – in mijn beleving – aanstellerige Goldfish op het programma. Het publiek op het intieme zolderkamertje was uiterst gemêleerd. Jong, blond, belegen, geverfd, alternatief, mainstream, grijs, techno-lovers ... we voelden ons op ons gemak. Een select groepje Techno DJ's kleurde de vroege avond. Colin Benders maakte op de achtergrond deel uit van de Select Artists, maar bleef gelukkig met zijn geniale vingertjes af van de DJay gear. De spontane Meet and Greet met Colin in de bar daarentegen was vermakelijk. De beat op de dansvloer was gijzelend hard met Minimalbreaks, maar goudeerlijk. Met ingelaste time outs haalde ik de eindstreep. De rechterzijde van mijn lichaam stond wel op instorten. De rest had lekker gestuiterd. Struikelend haalden we just in time tram 1 naar de Lelylaan. Vervolgens bracht de stoprein richting Den Haag ons in Leiden, nog voordat de klok 12 sloeg. In de overvolle trein genoten we na van ons dansfeestje waar we nooit te oud voor zijn.

Ab+

COLUMN

Hans Böhm
Freelance publicist

Dreiging

In het programma Buitenhof was Klaas Knot, bestuursvoorzitter van De Nederlandsche Bank, aan het uitleggen dat de inflatie nog zeker een jaar aanhoudt en dat het niet uitmaakt of de vraag van de consument te veel is of dat de productie van goederen inkrimpt maar dat hoe dan ook de rentes gaan oplopen en de huizenprijzen gaan zakken. Ik viel er een beetje middenin.

Wij zijn bezig met het overwegen om de keuken, die ouder is dan de 30 jaar dat wij er wonen, eens te renoveren. Eigenlijk een geheel nieuwe keuken bedoel ik. Maar dat kost geld en moet je dat nou wel doen in deze onzekere tijden?

Na Knot kwam een generaal van de NAVO en die vertelde dat de kans groot is dat Europa meer gaat nadenken over het gebruik van grondstoffen. Want vanwege de oorlogsdreiging door Rusland kun je beter kogels en geweren maken dan kachels en fietsen. We hebben onze verdediging een beetje verwaarloosd in de afgelopen jaren en dat moeten we in de huidige veranderende omstandigheden weer inhalen.

Ik dacht weer aan de keuken want daar zitten ook grondstoffen in. Moeten we het nu juist wel of juist niet doen?

"U moet zich niet laten leiden door angst", zei de man van de beoogde nieuwe keuken maar ja, die heeft eigen belangen.

Ik ben geboren in 1950 en heb slechts wat naschokjes meegemaakt van de Tweede Wereldoorlog (de binnenstad van Rotterdam lag in puin) maar eigenlijk was het een mooie jeugd met een snel verbeterende economie. Ik zat op vele clubjes: zwemmen, voetbal, tafeltennis, schaken, dansen en we hadden ook een eigen schooltuintje. In de zestiger jaren was er de Provobeweging, met acties voor Vrijheid van Meningsuiting en Recht op Demonstratie.

In de jaren zeventig en tachtig werd de democratiseringsgedachte verder uitgewerkt op terreinen als emancipatie en milieu.

Het geld dat de bloeiende bv Nederland had, ging naar verbetering van leven en welzijn en langzaam verdween de oorlogsdreiging naar de achtergrond. Oorlog werd iets voor ver weg.

Maar nu maken we die dreiging dus zelf mee en ook al is het nog buiten onze grenzen, het is al wel in Europa, op zo'n 2000 kilometer.

De manier van oorlogvoeren door Rusland doet sterk denken aan de Middeleeuwen. Toen belegerde men een burcht met een cordon eromheen zodat niets erin of eruit kon. Door gebrek aan voedsel en medicijnen en spullen werd de weerstand in de loop der tijd gebroken. Dat kon soms jaren duren maar men had tijd genoeg in die tijd. Rusland draait het gas uit, houdt de export van graan tegen en bombardeert energievoorzieningen. Waar dat toe zal leiden is nu nog een vraag. Eind 2022 heeft Nederland nog niet echt tekorten volgens de experts maar hoe lang houden we het vol?

Alleen al de dreiging van recessie maakt dat we nog geen beslissing hebben genomen over die keuken. Want het is een beetje potsierlijk om met lege handen aan het nieuwe aanrecht te staan met de fraaie verfrissende tegeltjes.